

[Finansministeren.]

om, at han ønskede — havde forventninger til, tror jeg der blev sagt — at det blev en anden regering, der kom til at videreføre den økonomiske politik. Enhver anden udtalelse ville vel egentlig have overrasket. Jeg ved da, at hr. Grünbaum er klar til at påtage sig den opgave, som jeg har; dette er imidlertid så personbestemt, at jeg ingen grund ser til nærmere at drøfte det. Da også andre gjorde bemærkninger om det, synes jeg blot, jeg vil sige, også af hensyn til de andre tre dage, vi har herinde: hvis vi skal arbejde på den rigtige måde, så tror jeg egentlig, det var lettere, hvis vi alle var enige om allerede på dette tidspunkt, at vælgerne har en ganske afgørende indflydelse på, hvordan det vil gå, og at det ikke længere er denne sal, der skal afgøre, hvem der skal være finansminister, om det skal være hr. Grünbaum eller mig, og andre ting i den forbindelse. Jeg tror, det er fornuftigt, at vi afventer det.

Hr. Grünbaum gjorde også nogle bemærkninger om 1968 og sagde, at når han antagelig vil acceptere den af mig foreslåede udskrivningsprocent og i hvert fald acceptere en stram finanspolitik, så skyldes det, at hr. Grünbaum og hans parti ikke vil opfordre til at gentage de samme fejl, som skete i 1968. Jeg forstår selvfølgelig godt, hvad hr. Grünbaum mener med denne udtalelse. For at der ikke skal være nogen misforståelse, vil jeg gerne sige, at jeg mener, der var fejl i 1968, at der blev begået økonomiske fejltagelser, det behøver vi for så vidt ikke at diskutere. Dermed være dog ikke sagt, at alt, hvad der skete i 1968, var forkert. Jeg mener f. eks., at det var en væsentlig fordel, at man forbedrede afskrivningsreglerne dengang.

Hr. Ømann sagde, at man ikke kan klare hele valutaspørgsmålet over skatterne, at man må tænke på i betalingsbalancediskussionen, at der er både en import- og en eksportside, men at vi kun tænker på at begrænse importen igennem denne skattepolitik. Jeg synes, det er en ganske fejlagtig bedømmelse af den politik, vi har ført. Men vi ønsker at undgå de fejltagelser, der blev begået. Hr. Ømann taler om, at vi skal tænke på at få produktionen forøget, at vi skal tænke på at få eksporten forøget osv.; ja, det gør vi vel alle sammen, og netop derfor ønsker vi at føre en stærkt tilbageholdende udgifts-

politik, således at man ikke hindrer erhvervslivet i at gennemføre denne produktion og få denne eksport. Men der skal også være en balance, og det vil jeg gerne se i forhold til det, hr. Grünbaum sagde om 1968. Når vi nu bagefter siger, der blev begået fejl dengang — og jeg er altså enig i det — så var det da ikke, fordi man ikke opfyldte det, som hr. Ømann efterlyser. Vi har jo aldrig her i landet haft større produktion, større eksportstigning, et større boligbyggeri, end vi havde i 1969, bl. a. på grundlag af den politik, der blev ført i 1968, men vi måtte altså i 1969 og 1970 se på et voksende betalingsbalanceunderskud. Derfor giver jeg ikke så meget for disse opfordringer, hr. Ømann kommer med om at tænke på den side, for det gør vi i forvejen. Det, det gælder om, er at vise en sådan tilbageholdenhed, at vi ikke begår fejltagelser, og jeg kan altså sige begår fejltagelser på ny.

Om hr. Grünbaum så på tilsvarende måde kan gøre nogle bemærkninger om sin egen politik, f. eks. i 1969, med hensyn til udgiftsforslag og med hensyn til udskrivningsforslag, ja, det skal jeg ikke komme nærmere ind på. Jeg overlader dette til den diskussion, der står imellem hr. Grünbaum og hr. Poul Schlüter.

I anledning af de bemærkninger, der er gjort om sømandsskatten, vil jeg gerne sige, at vi har fundet det rigtigt at foretage en ændring i denne beskatning, fremkaldt af den udvikling, der er sket i kommunale skatter, og som har været ret stærk de senere år. De kommunale skatter er jo indbygget i sømandsskatteskalaen. Vi gør det også — og navnlig — af hensyn til de kommuner, der har mange søfolk boende. Københavns kommune, der nævnes i bemærkningerne, kan jo nok klare sig, men jeg vil tro, at en kommune som Marstal vil have noget vanskeliggere ved det, hvis den ikke får en ajourføring af de skatter, som den skal have af de søfolk, der bor der.

Organisationsrepræsentanterne har — meget rigtigt, synes jeg — gjort opmærksom på, at når man regulerer det ene sted, bør man også gøre det det andet sted, og dér har de altså gjort opmærksom på det særlige fradrag, der findes for søfolk. Der vil fremkomme et ændringsforslag, der går ud på en forhøjelse af det nuværende fradrag på 400 kr. månedlig til 520 kr. månedlig.